

Sygn. akt III AUa 779/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Pasek
Sędziowie:	sędzia Elżbieta Czaja (spr.) sędzia Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: starszy sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 19 września 2019 r. sygn. akt IV U 202/19

oddala apelację.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 779/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 marca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. B. przyznania prawa do renty socjalnej wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 25 lutego 2019r. nie stwierdziła u niego całkowitej niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie M. B. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty socjalnej. Wskazał, że stan jego zdrowia nie pozwala mu na podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 19 września 2019 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. B. prawo do renty socjalnej od 14 listopada 2018 roku do 31 maja 2021. Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

M. B., ur. (...), jest uczniem (...) Szkoły Zawodowej. W dniu 28 listopada 2018r. wystąpił do Zakładu. Komisja lekarska stwierdziła, że ubezpieczony jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu lekkim oraz, że cierpi na zaburzenia lękowe w wywiadzie, zaburzenia te nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatry i psychologa. Biegli po przebadaniu wnioskodawcy oraz zaznajomieniu się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia rozpoznali u ubezpieczonego: upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym oraz zaburzenia lękowe w wywiadzie. Schorzenia te powstały przed 18. rokiem życia i obecnie powodują u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy. Jako datę powstania niezdolności do pracy biegli wskazali 14 listopada 2018r., tj. datę sporządzenia zaświadczenia o stanie zdrowia przez lekarza psychiatrę prowadzącego z PZP w G.. Przewidywany okres trwania tej niezdolności biegli określili na 31 maja 2021r. Biegli podkreślili, że w przeszłości rozpoznawano u wnioskodawcy upośledzenie umysłowe umiarkowane oraz zaburzenia lękowe uogólnione. Po raz pierwszy taką diagnozę postawiono w 2015r. Zaświadczenie o stanie zdrowia wystawione zostało dla potrzeb przyjęcia do szkoły Przesposabiającej do pracy w Specjalnym Ośrodku (...). W późniejszym okresie diagnozy pozostawały bez zmian. W końcowych wnioskach biegli wskazali, że deficyt intelektu i dysfunkcje sfery emocjonalno-motywacyjnej czynią ubezpieczonego całkowicie niezdolnym do pracy.

Zastrzeżenia do opinii biegłych zgłosił organ rentowy, podnosząc, że opinia biegłych pozostaje w sprzeczności z opinią komisji lekarskiej opartej na opinii konsultantów psychiatry i psychologa, wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy.

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych psychiatry i psychologa. Zdaniem Sądu, zastrzeżenia organu rentowego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Organ rentowy nie przedstawił konkretnych zarzutów do opinii biegłych. Analiza treści opinii biegłych sądowych wskazuje, że opinia ta jest wyczerpująca, szczegółowa i przekonująca. Biegli wydając opinię odnieśli się również do dokumentacji dotyczącej dotychczasowego leczenia ubezpieczonego, ale przede wszystkim do opinii psychologicznych. Opinie te wskazywały, że ubezpieczony jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu umiarkowanym. Biegły psycholog również rozpoznał u ubezpieczonego umiarkowany stopień upośledzenia umysłowego. Argumentacja przedstawiona przez biegłych jest logiczna, dlatego Sąd ją podzielił. Nie było podstaw do powołania nowego zespołu biegłych tylko dlatego, że komisja lekarska ZUS inaczej oceniła stopień upośledzenia umysłowego ubezpieczonego. Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o FUS, zaś naruszenie sprawności organizmu nastąpiło przed ukończeniem przez niego 18. roku życia. Zatem M. B. spełnił przesłanki określone w art. 4 ust. 1 w/ w ustawy o rencie socjalnej do przyznania mu prawa do tego świadczenia począwszy od daty powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. od 14 listopada 2018r. na okres do 31 maja 2021r.

Powyższe Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Od tego wyroku apelację złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie prawa procesowego tj. art.233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego nie płynących przez przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do renty socjalnej.,

- art. 286 k.p.c. przez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych podczas gdy istniały podstawy do uwzględnienia tego wniosku

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 12 ust 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych/ t. j. DZ. U. z 2017, poz. 1383 ze zm. / poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy

- art. 4 ust 1 ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki do przyznania prawa do renty socjalnej,

Skarżący wnosił o rozpoznanie postanowienia sądu oddalającego wnioski dowodowy z opinii innych biegłych, następnie dopuszczenie dowodu z teźże opinii na okoliczności czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, oraz o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, nie ma potrzeby ich powtarzania.

Zarzuty organu rentowego podnoszone w apelacji są polemiką z podzieloną przez sąd opinią zespołu biegłych – fakt niezgadzania się z wnioskami opinii nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, że wyrok został wydany z naruszeniem prawa. Brak jest podstaw do kwestionowania zasadności stanowiska Sądu Okręgowego w przedmiocie oceny mocy dowodowej opinii biegłych specjalistów.

Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, Nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). W ocenie Sądu Apelacyjnego obdarzona przez Sąd I instancji wiarygodnością opinia zespołu biegłych jest logiczna, konsekwentna i nie pozostawia wątpliwości co do faktu całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Zgłoszony przez organ rentowy wniosek dowodowy podlegał oddaleniu z uwagi na okoliczność, iż wszystkie sporne na gruncie niniejszego postępowania okoliczności zostały w sposób wystarczający wyjaśnione. Z ugruntowanego orzecznictwa wynika, że sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych, czy teź opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Zgodnie z brzmieniem art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych/ t. j. DZ. U. z 2015, poz. 748 ze zm. / - niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z uzasadnienia podzielonej przez sąd I instancji opinii wynika jednoznacznie, że biegli z zakresu wiodących schorzeń jakimi dotknięty jest wnioskodawca wzięli pod uwagę wszystkie kryteria uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy. W tym stanie rzeczy ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia prawa do renty socjalnej określone w cytowanych przez Sąd I instancji przepisach prawa i prawidłowo ustalone zostało prawo do dochodzonych świadczeń na wskazany w opinii okres.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.